

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1055/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Десница Петровић адвокат из ..., против туженог ИМ „Матијевић“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Штефанија Пацек адвокат из ..., ради спречавања злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3963/2019 од 27.11.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3963/2019 од 27.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3963/2019 од 27.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду ПП 25/2018 од 10.06.2019. године делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране ББ запосленог код туженог и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 40.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због злостављања на раду са законском затезном каматом почев од пресуђења па до коначне исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 92.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате, док је са преосталим делом одбијен тужбени захтев тужиоца од досуђеног до траженог износа од 100.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3963/2019 од 27.11.2019. године усвојио жалбу тужиоца и делимично жалбу туженог те преиначио првостепену тако што је обавезао туженог да тужиоцу накнади нематеријалну штету поред досуђеног износа првостепеном пресудом и износ од још 60.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од првостепеног пресуђења па до исплате, а захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 80.800,00 динара је одбио као неоснован и жалбу туженог у преосталом делу одбио као неосновану и првостепену пресуду у преосталом усвајајућем делу потврдио. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 20.600,00 динара а преко овог износа

је одбио захтев тужиоца као неоснован као и захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 , 49/13 – Одлука УС, 74/13 – Одлука УС, 55/14, 87/18 и 18/20), јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Наиме, у ревизији се не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, већ се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање.

Из наведених разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору ради спречавања злостављања на раду и накнаде нематеријалне штете поднета је Вишем суду у Новом Саду 05.04.2016. године.

Одредбом члана 29. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/2010) прописана је судска заштита у спору поводом тужбе ради утврђења злостављања на раду (активна и пасивна легитимација), а према ставу 4. истог члана, спор из става 1. и 2. овог члана јесте радни спор. У споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, прописана је сходна примена Закона о парничном поступку, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила (став 5.).

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Следом реченог, Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије, па се зато у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из чл. 441. и чл. 403. став 3. Закона о парничном поступку, с обзиром да спор о утврђењу злостављања на раду представља радни спор.

Будући да се у конкретном случају ради о спору који јесте радни спор, али се не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а вредност предмета спора захтеване накнаде нематеријалне штете због злостављања на раду у износу од 100.000,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по

средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија у смислу новелираног члана 403. став 3. ЗПП није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 2. ЗПП, ревизија је увек дозвољена ако је то посебним законом прописано, ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака и ако је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући у виду да посебан закон – Закон о спречавању злостављања на раду, као што је речено, није прописао ревизију као ванредни правни лек у поступку ради утврђења злостављања на раду, не може се применити ни одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић